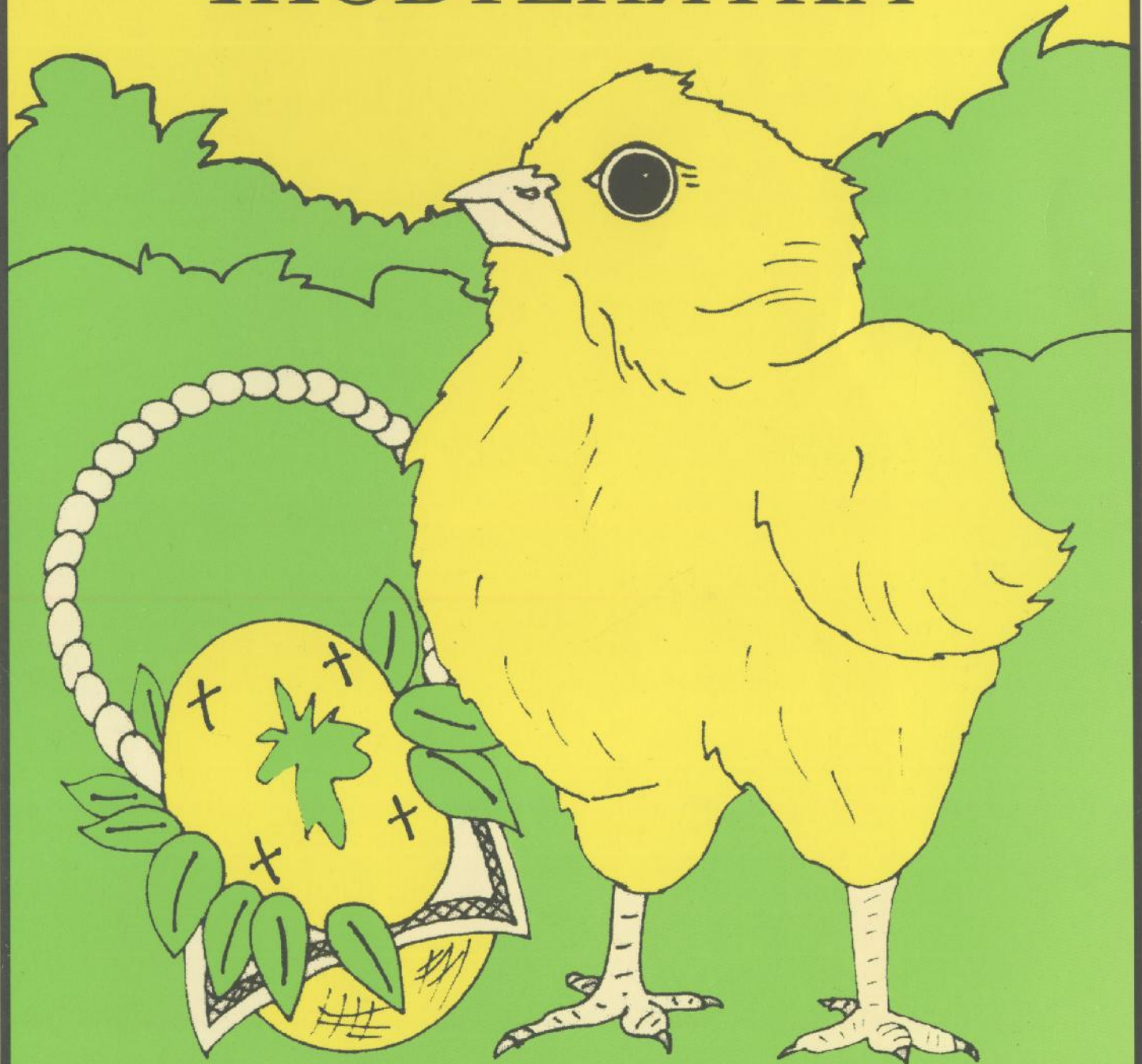

ПЕРШИЙ ВЕЛИКДЕНЬ КУРЧАТКА- ЖОВТЕНЯТКА

Леся Бризгун-Шанта

**ПЕРШИЙ ВЕЛИКДЕНЬ
КУРЧАТКА –
ЖОВТЕНЯТКА**

ЛЕСЯ БРИЗГУН-ШАНТА

**ПЕРШИЙ ВЕЛИКДЕНЬ
КУРЧАТКА –
ЖОВТЕНЯТКА**

Ілюстрації – Христина Мізур Копчук

Підготовка рукопису до друку – Дарія Павлюк

ТОРОНТО - 2006 - КАНАДА

© Всі права застережені

**Видавництво “Карпати”, 2006 рік
Видано в Торонті, Канада**

**Text copyright © by Lesia Bryzhun-Shanta
Illustrations copyright © by Christina Mizur Kopczuk
Printed and bound in Canada. All rights reserved.
No part of this book may be reproduced, in any
form or by any means, electronic, mechanical,
photocopying, recording or otherwise, without the prior
permission of the author.
98 Dewson Street, Toronto, Ontario, Canada M6H 1H3
LESIA BRYZHUN-SHANTA**

ISBN: 0-9780783-0-6

LESIA BRYZHUN-SHANTA

**THE FIRST EASTER OF
LITTLE YELLOW CHICK!**

Illustrated by Christina Mizur Kopczuk

**Children's Book Publishing Co. "Karpaty"
Preparation of text for printing by Daria Pavliuk**

TORONTO 2006 CANADA

– Весна прийшла! Весна прийшла! – зацвірінькав на плоті Воробчик-Молодчик.

– А ти звідки знаєш? Ну, звідки знаєш?

– квікнуло Курчатко-Жовтенятко і здивовано подивилося на Воробчика-Молодчика. – Дивись, ще снігом навколо припорошило.

– Але верба цвіте! Пучечки-котики то сюди, то туди похитуються. Пухнатий жовтий пилоч розпорошують.

А весняний Вітрець-Легіт летить собі весело і радісно усміхається. А тоді підхоплює жовтий пилоч на свої крила і несе його в світ за очі, – знову зацвірінькав Воробчик-Молодчик.

– А от і не в світ за очі, не в світ за очі, – озвався весняний Вітрець-Легіт, що якраз біля них швидко пролітав та й жартома, ніби ненароком, розкуйовдив сіренькі пір'їнки-пір'ячко Воробчика-Молодчика, а тоді жбурнув повну жменьку жовтого пилка на його вгору задертий хвостик і на дзьобик Курчатка-Жовтенятка.

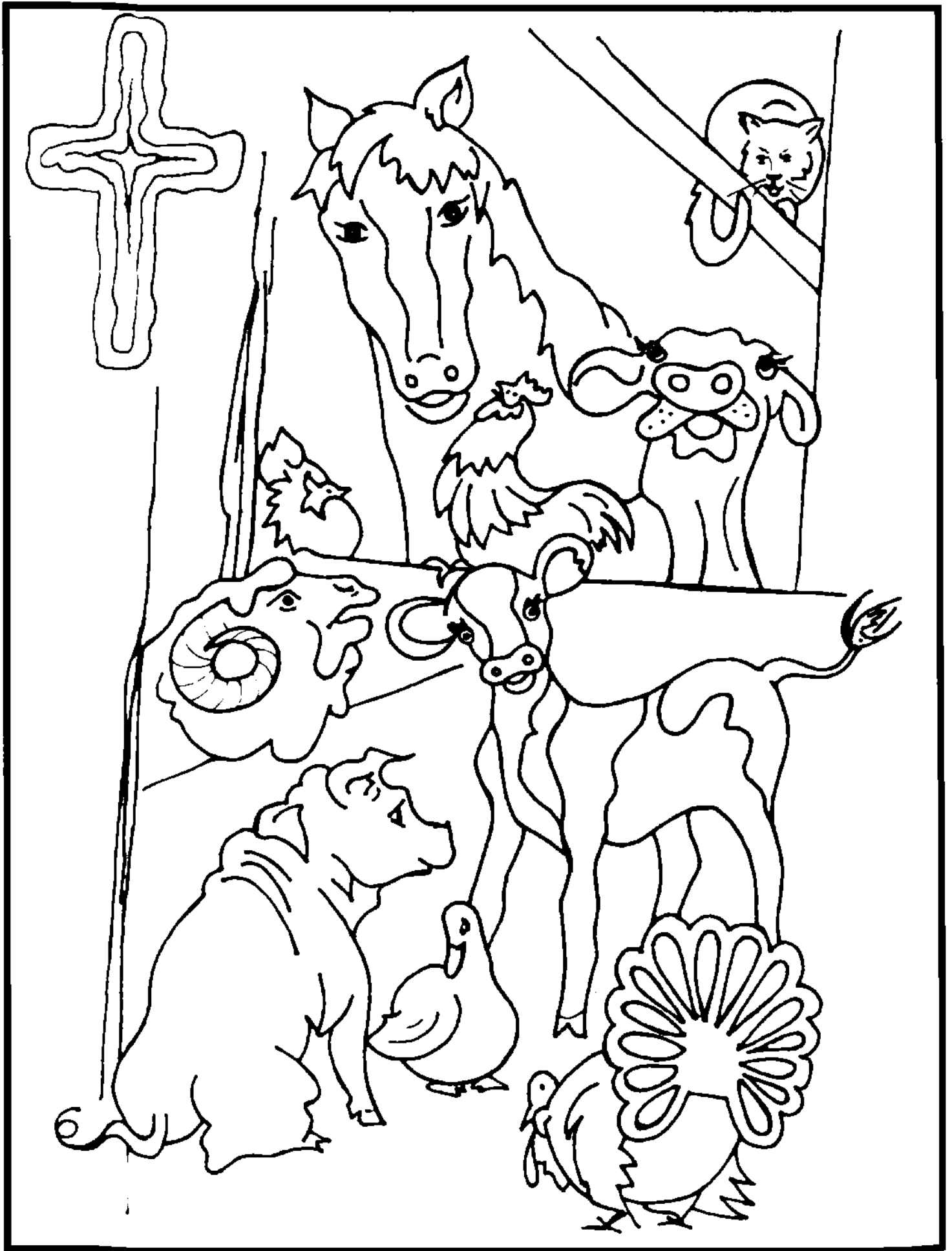
– Ой-йой-йой! – збентежено цвіркнув Воробчик-Молодчик, розправив крильця і, не прощаючись, полетів геть.

– Ух, ти-и-и! – обурено крикнуло Курчатко-Жовтенятко і маленьким пухнатеньким крильцем обтріпало свій дзьобик.

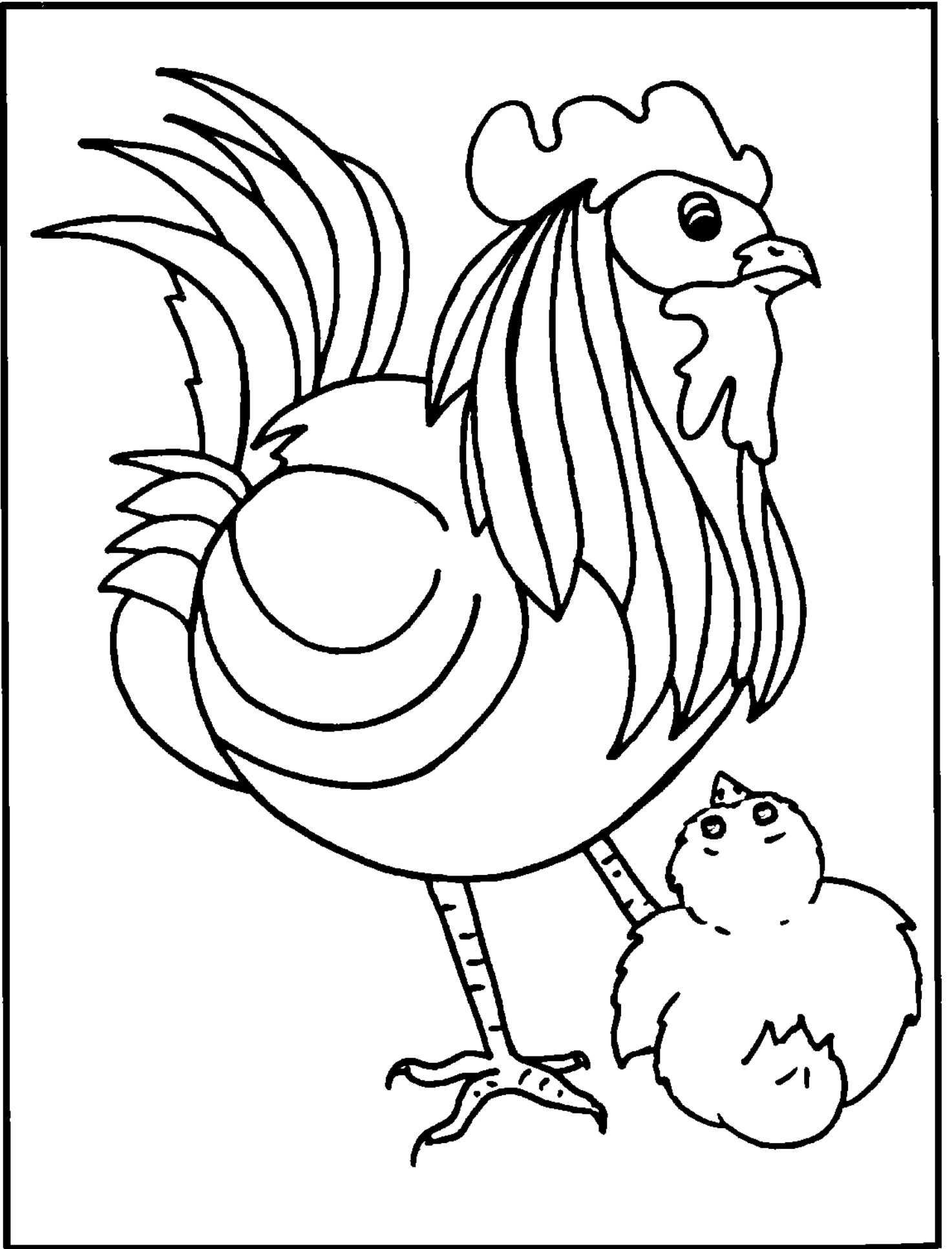
А тоді стало їй задумалось: “Гм-м-м... На хуторі дядька Шпака щось дивне твориться, чуда діються. Може дійсно весна вже прийшла? Ось уже третій день як господар і господиня спершу бджолиний віск розігрівали і з нього три великих свічки зліпили, сухим зіллям-квітами їх обмотали і по цілому дворі з ними ходили”.

Свічки яскраво свіtilись, а песик Джульбасик, курочки й качки, похитуючи головами, на них дивились.

Господарі по хуторі походжали, в курятник,
де курочки сплять, заглядали, свічками все
благословляли.

Двері до стайні відкривали, коників, корівок та
теляток зі святами вітали. В хлів до свиней
заходили, над вуликами – хатками бджіл – хрестики
свічками виводили.

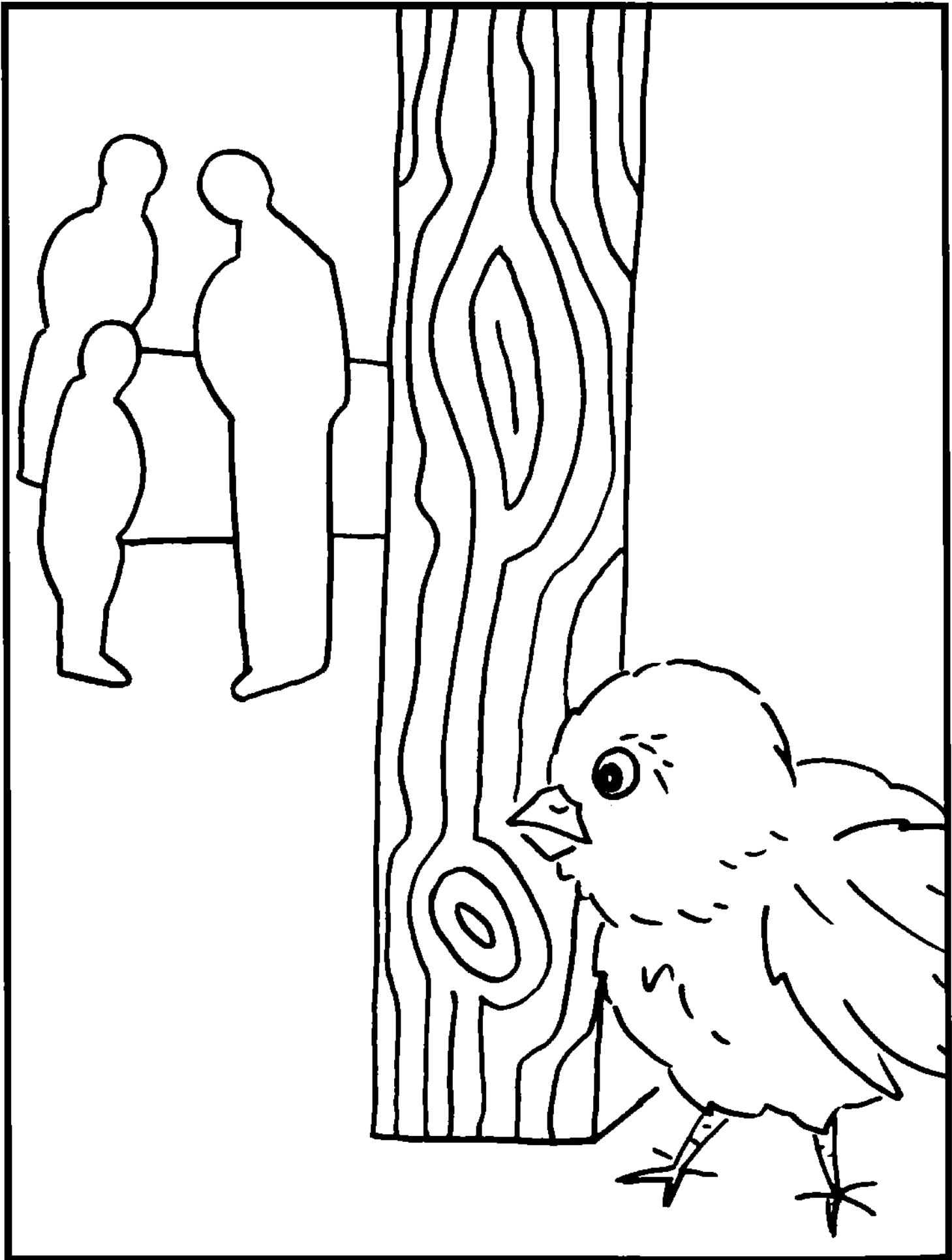

А коли хазяйка двері в хату відчинила, то господар над дверима великий хрест тими свічками зробив.

– А чого він це робить? – запитало Курчатко-Жовтенятко тата Півника.

– Щоб Господь Бог всіх нас: пташок, звіряток, хату цю і її господарів любов'ю огортав і від усього злого охороняв, – тихо відповів тато Півник.

– От цікаво! – сказала Курчатко-Жовтенятко.

У дядька Шпака в хаті на кухні всі бігають,
метушаться... А які запахи звідти виходять!.. Господар
смажить ціле поросся, шинку, ковбаси, а господиня
паски пече, сирну паску готує. Бо ж Великдень,
Великий День вже надходить завтра.

– Треба паски спекти та все інше приготувати,
– говорить господиня, хитаючи головою.

А Курчатко-Жовтенятко за дверима уважно слухає.
“Великдень? Паска? – подумало Курчатко-Жовтенятко.

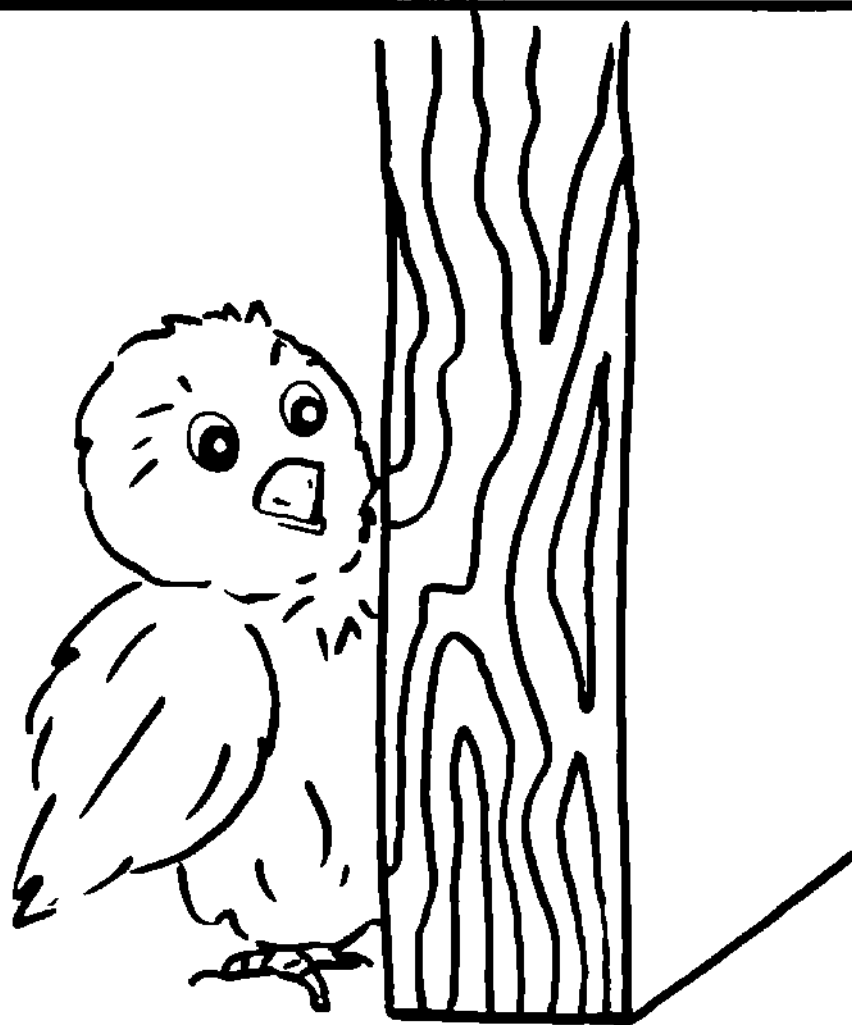
– Цікаво, як та паска виглядає?.. От я зараз в хату
зайду і все саме побачу”, – раптом надумалось Курчатко-
Жовтенятко і відважно підійшло під самі двері.

І от якраз в цій хвилині двері відкрились.
Надвір вискочив песик Джульбасик. В мордочці
велика соковита, запашна ковбаса. Майже що не
перевернув Курчатко-Жовтенятко так поспішав.

– Ах ти розбишако! Ах ти нечемнику
Джувльбасику! Ковбасу нам вкрав, нікого й не
запитав. Ну й що ж нам з тобою робити? –
крикнула господиня.

– Е, лиши, лиши його! Таж Великдень надходить,
всіх звіряток треба нагодувати. Ну, а він сам собі
взяв, – перебив дядько Шпак господиню.

– Закрий двері, а то паска сяде,– озвалася
знову господиня знервовано.

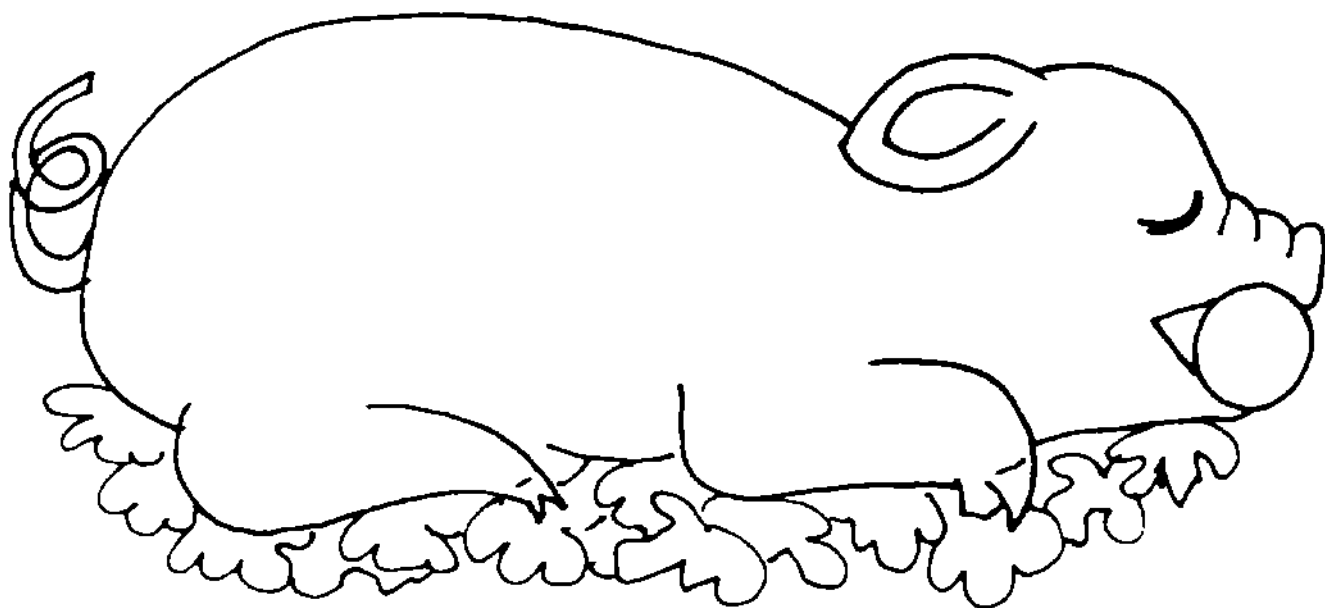
І господар підійшов до дверей, щоб їх закрити.

– “Паска сяде? Де ж вона сяде? Треба подивитись”,– подумало Курчатко-Жовтенятко і швидко шмигнуло в середину кухні, ледь-ледь двері не прихлопнули його пухнатенький жовтенський ХВОСТИК.

А там... Що за чудо!

На лаві коло вікна на величезній мисці
красується печене поросся, парує, шипить.

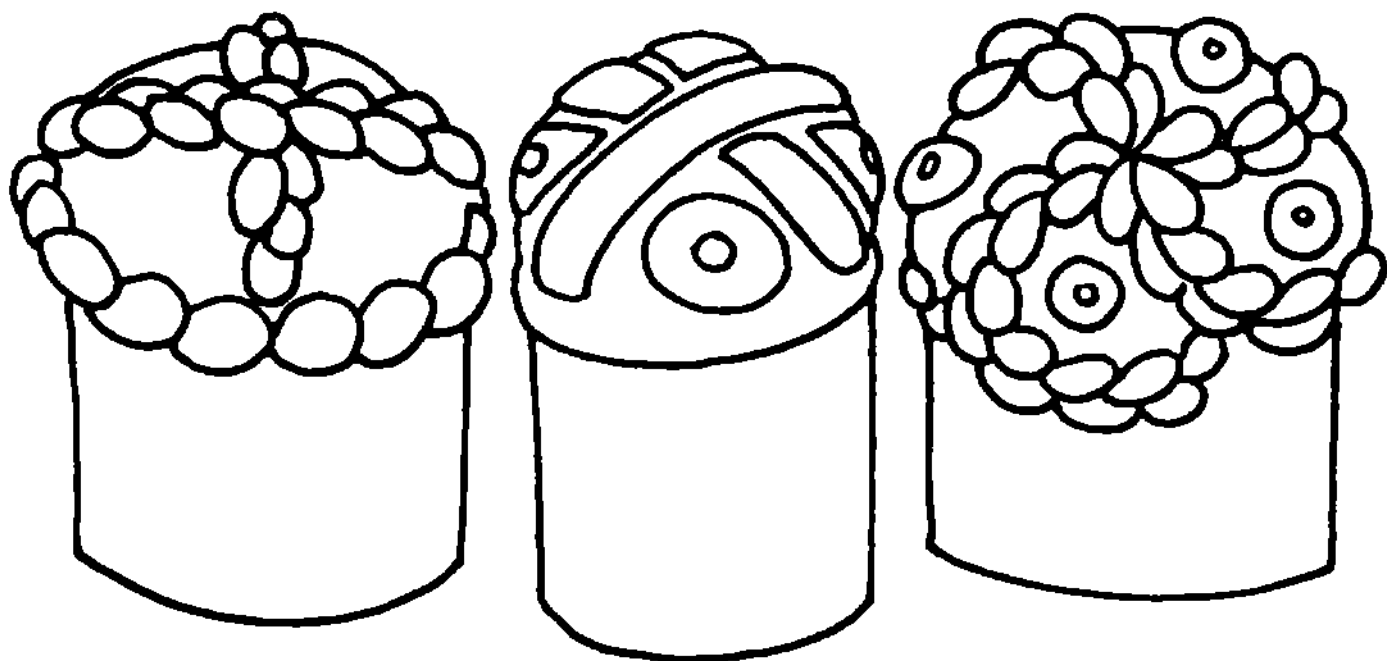
– От буде смачна гостина, – говорить господар
і радісно усміхається.

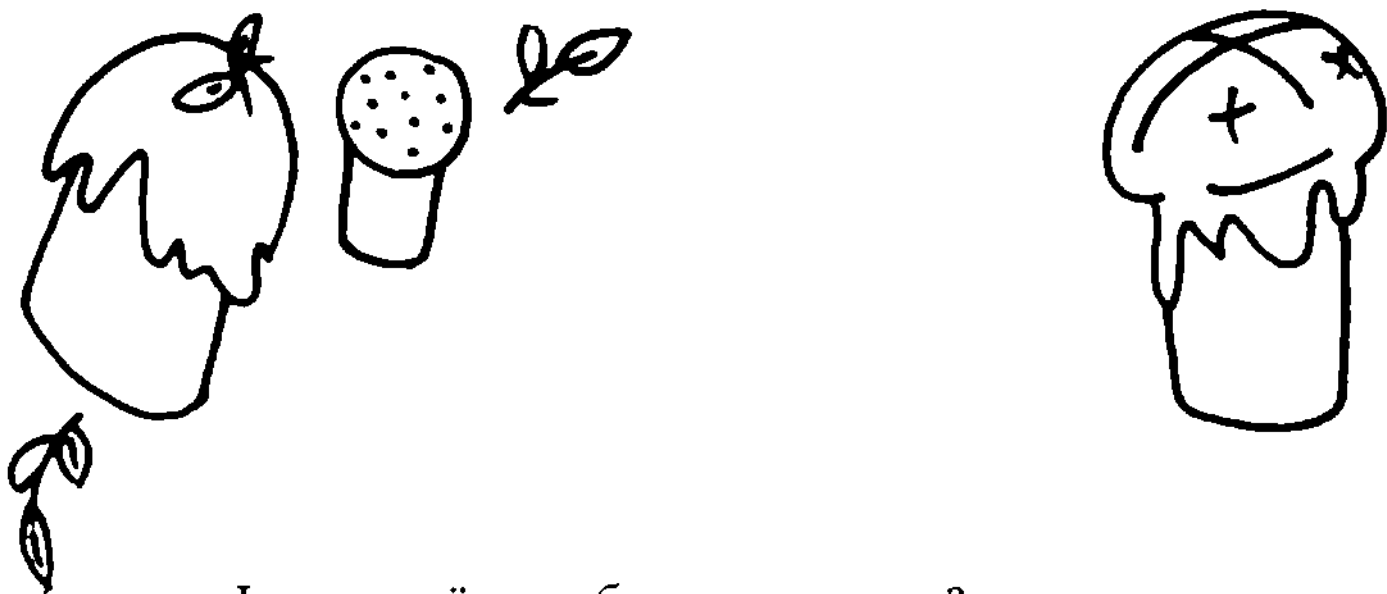

– Е, – озвалася хазяйка, – порося як порося,
але глянь на мої паски.

Ні одна не сіла...

А на краечку стола вже красувалося з десять,
а може й більше, пасок.

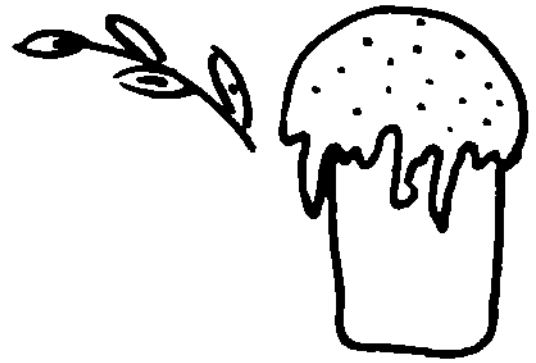
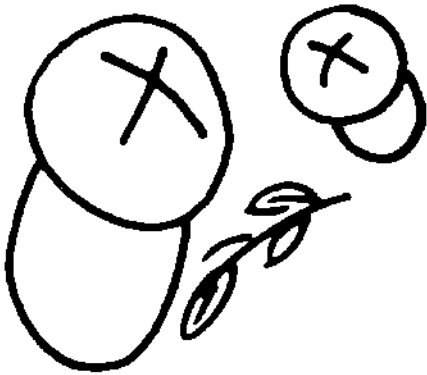
– І чого ти їх так багато напекла? – спитав
здивовано хазяїн.

– Чого? Що за питання! Ось нам з тобою по
одній, а нашим дітям Гані, Марійці, Петрові, Іванові
та внукам Андрійкові, Данилкові та Катрусі... А тітці
Єві з дядьком, сином з жінкою та їхньою донею.

Вже маєш десять.

А для Павла,

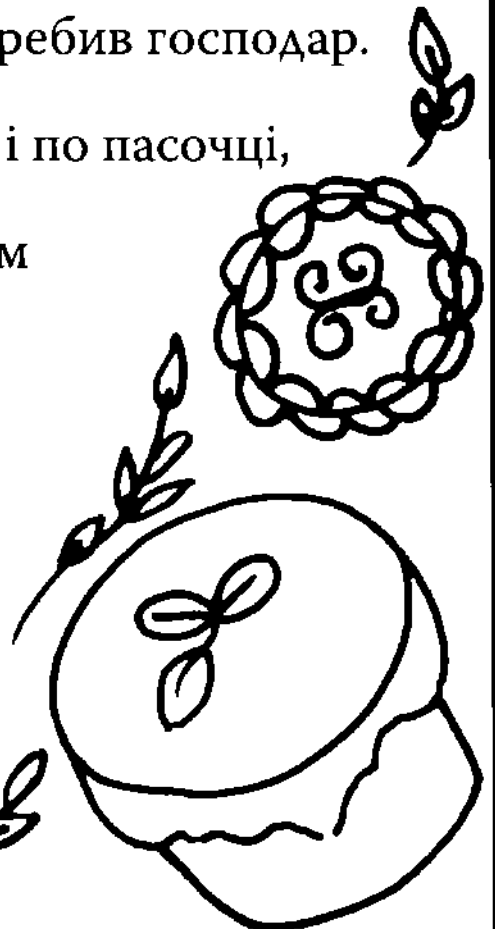
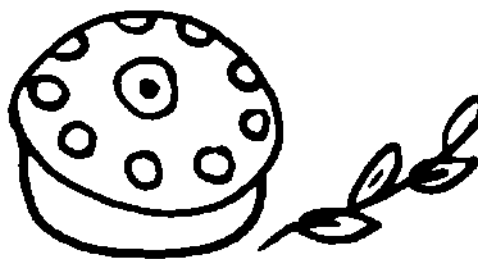
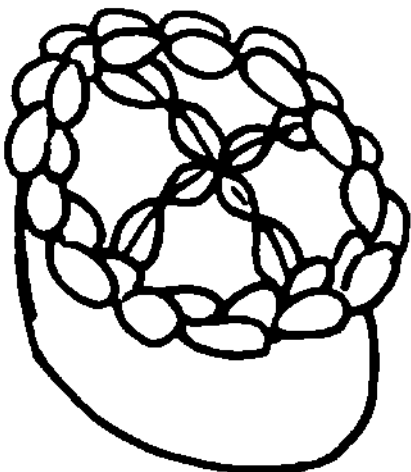
що сам живе й нікого з рідних не має.

А старенькій сусідці Любі... Хіба вона може сама пекти? Їй вже 85 доходить. Ну, а отим сиріткам, що їм недавно тато помер. А в кошечок для свячення.

А... – вела далі господиня.

– Ну добре, добре. Розумію, – перебив господар.

– На Великдень треба всім дати і по пасочці,
і по крашеному яечку та може ще там
чогось... Розумію.

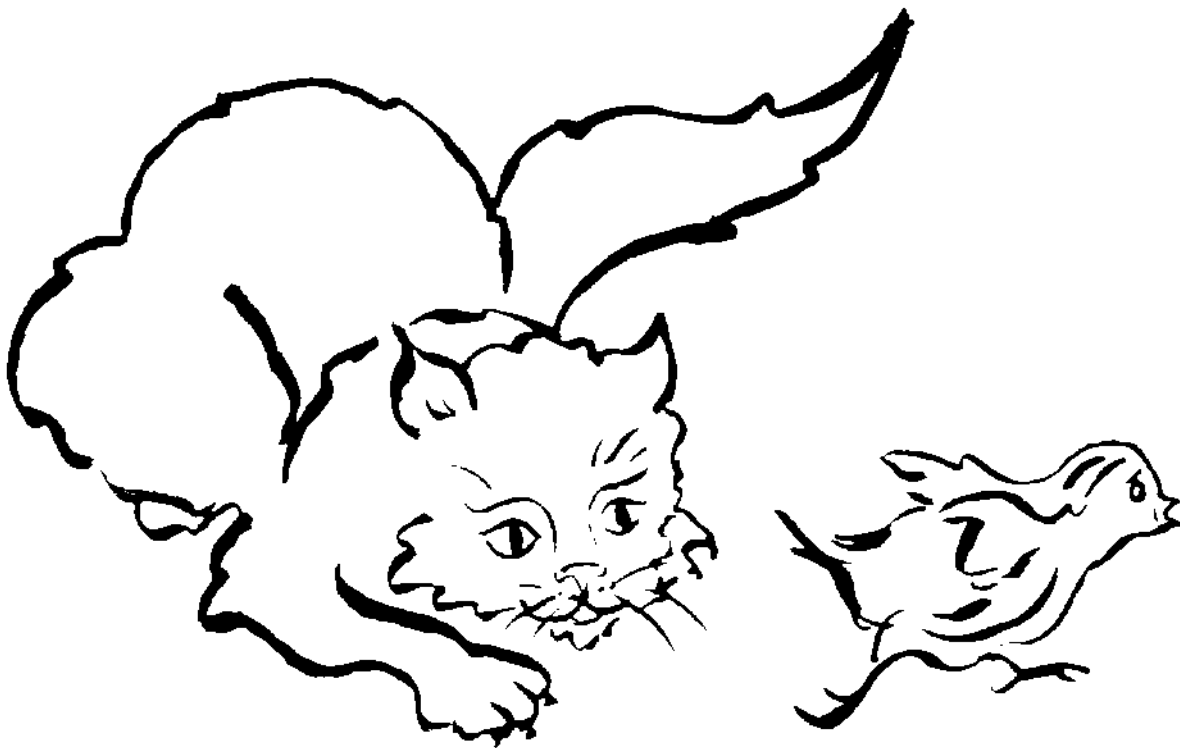

Курчатко-Жовтенятко стояло посередині кухні
й уважно все це слухало.

Раптом побачило великого чорного кота і
жахнулося. Він ліниво простягнувся і сплячими ще
очима глянув на Курчатко-Жовтенятко.

“Пробі!”, – панічно квікнуло Курчатко-Жовтенятко
і щосили погналося під стіл, близько вікна.

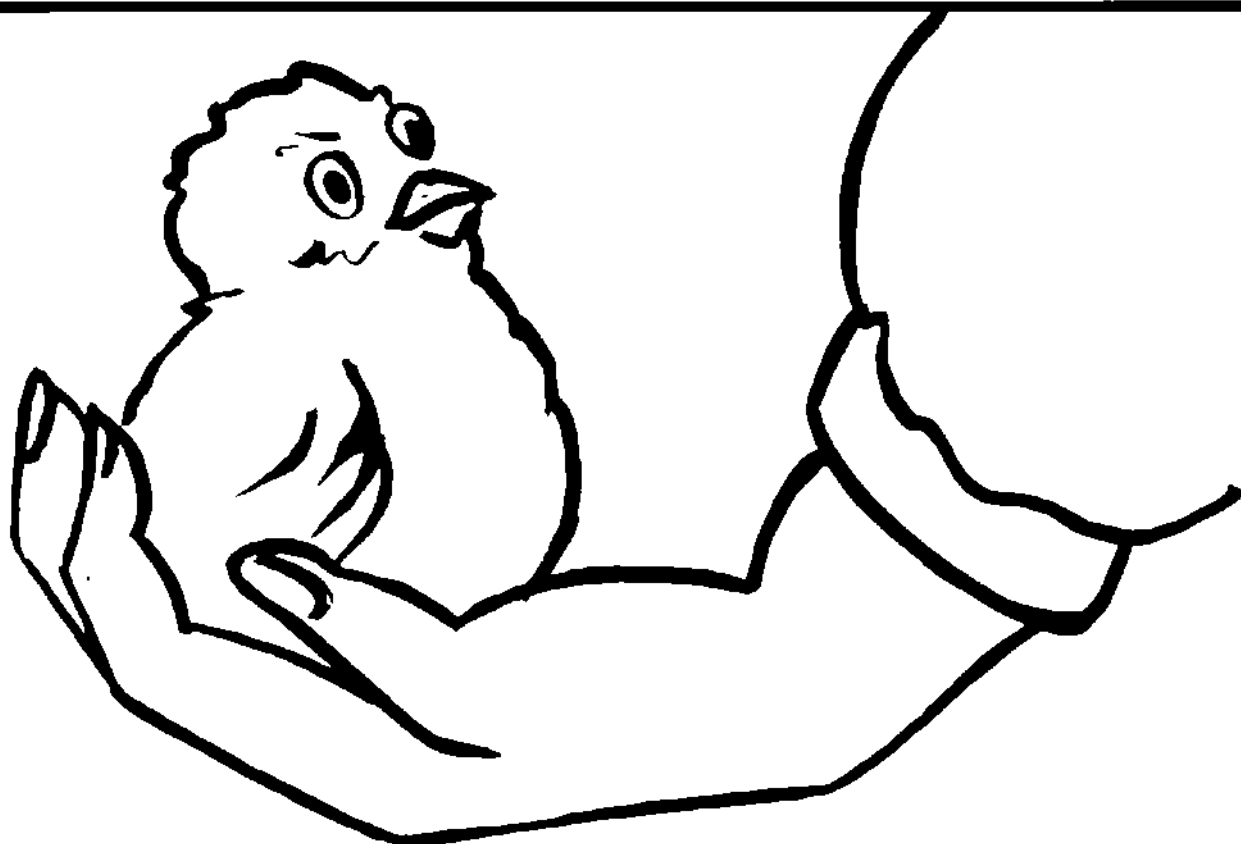
А кіт за ним.

Там при столі сиділи Андрійко, Данилко та Катруся, внуки дядька Шпака. Вони були дуже зайняті і спершу нічого не зауважили.

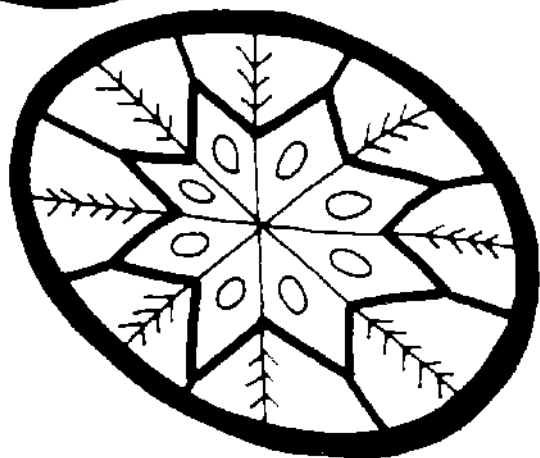
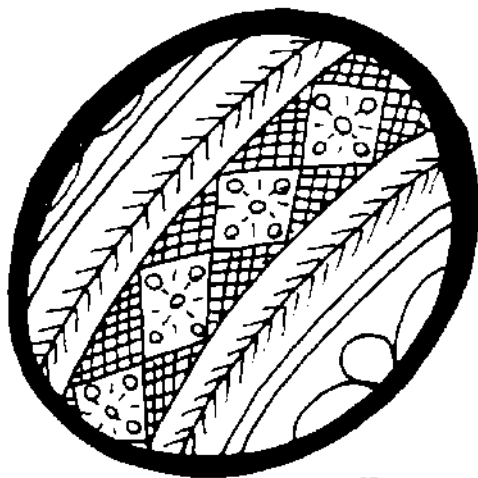
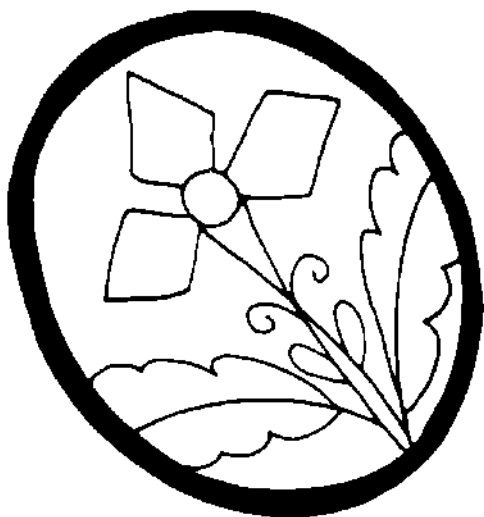
Хлопці писали писанки писальцем, а дівчинка фарбувала крашанки.

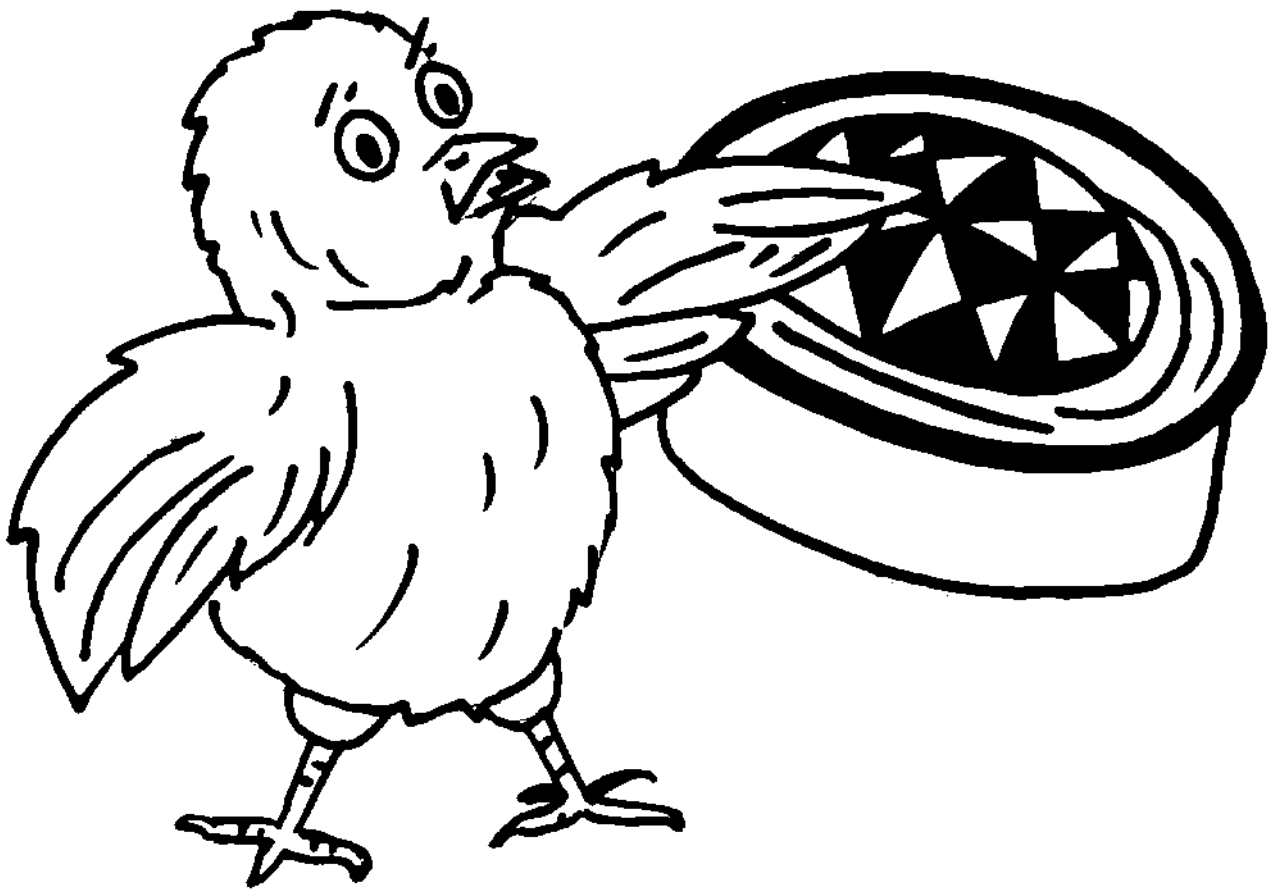
Курчатко-Жовтенятко так перелякалося, що, втікаючи, з розгону вдарилося об ногу Катрусі.

– А це що таке? – крикнула здивовано Катруся і поглянула вниз.

– Курчатко-Жовтенятко, що ти тут робиш? Ну ходи до нас на стіл. Поможеш нам з яечками!

Вона ніжно й
обережно підняла
Курчатко-Жовтенятко і
поклала біля себе коло мисок з
фарбами. Курчатко-Жовтенятко тільки дзьобик
роззявило з несподіванки і довго стояло мовчки.
Приглядалося. Що за прекрасні кольори! Жовтий,
зелений, блакитний та ще й червоний!

Катруся кладе біле яечко у фарбу, а витягає
кольорове! А хлопці пишуть писальцем на яечках.

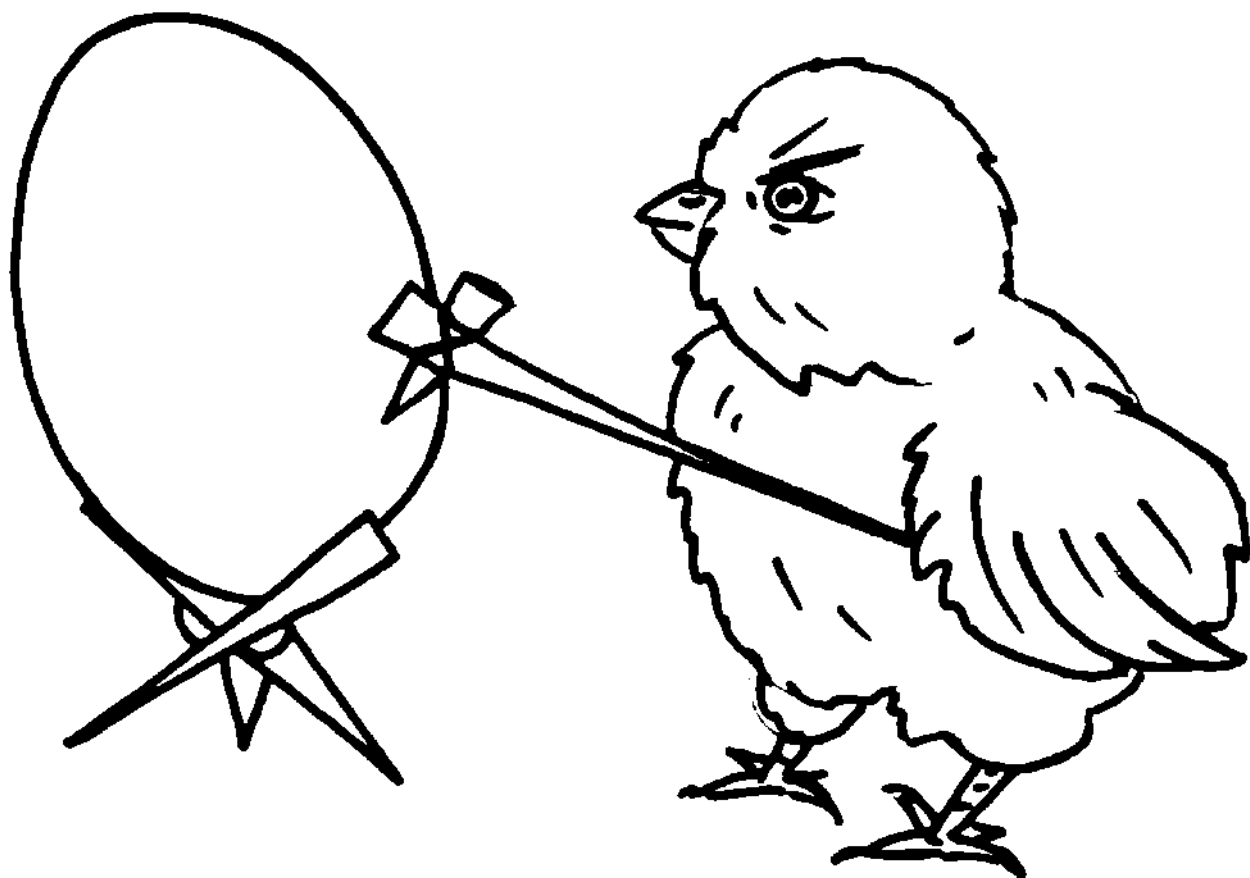
Раптом Куратко і їх побачило.

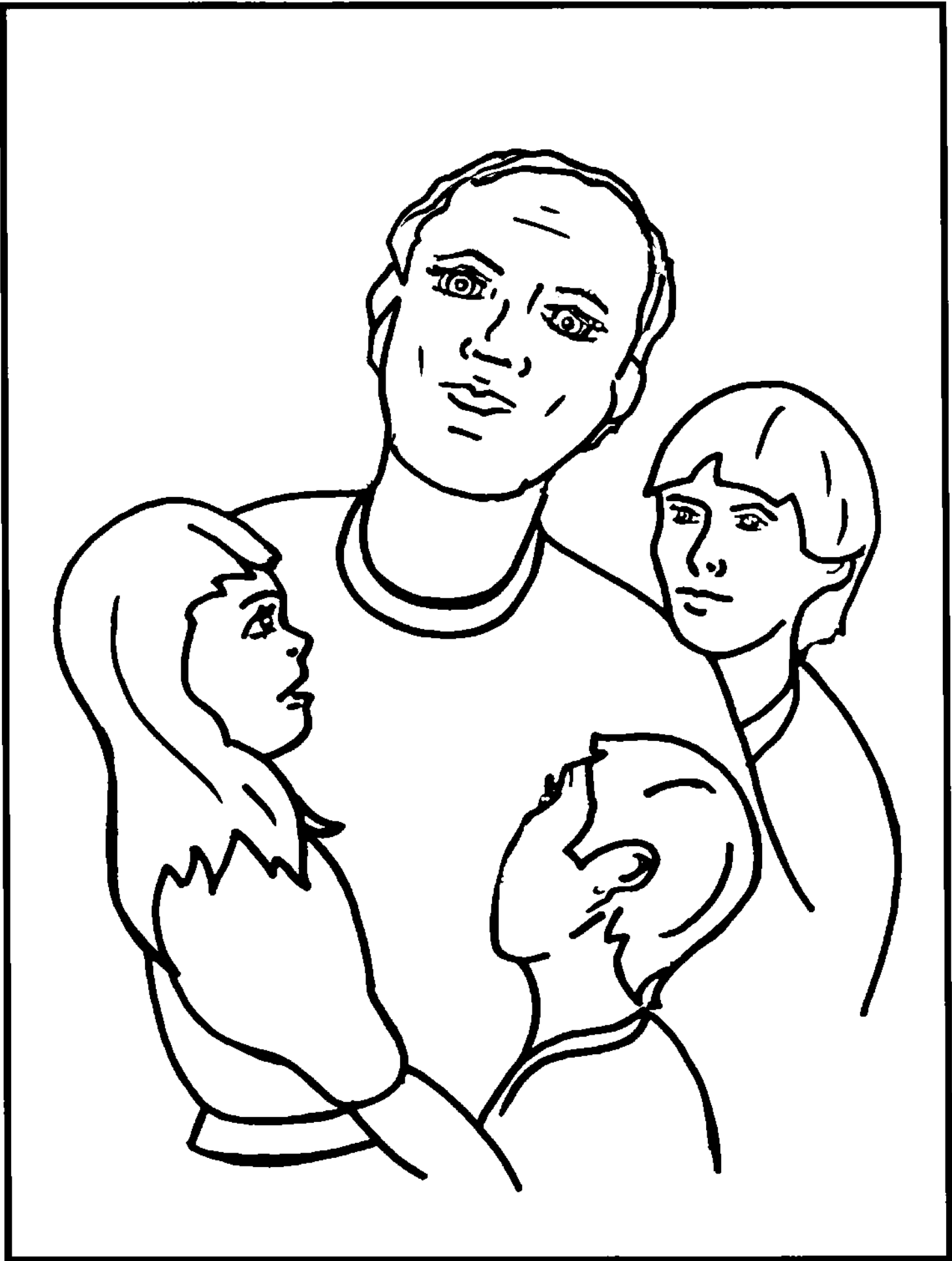
– О, і я хочу писати, – квікнуло Курчатко-
Жовтенятко і підбігло ближче до них.

– Та як це зробити? – Курчатко-Жовтенятко поглянуло на Данилка.

А Данилко якраз вмочив своє писальце у віск і намалював на яечку хрестик.

– О, вже знаю! – І воно схопило пухнатеньким крильцем писальце, вмочило у віск, підійшло до біленького яечка і почало й собі виводити різні кривульки: вправо, вліво, вгору, вниз. Так, як знало!

– А чого ви пишете писанки,– обернулося Курчатко-Жовтенятко до Андрійка і поклато писальце на стіл.

– Дідусю, скажіть чому. Ви краще знаєте, – звернувся Андрійко до діда.

Дідусь підійшов до стола: Розкажу, розкажу,– сказав він.

– Було це давно, дуже давно.

Тоді ще жив Ісус Христос.

Його мали розп'яти на хресті.

Гірко плакала Мати Божа.

“Що ж мені робити, щоб захоронити

Мого Сина?” – бідалася вона.

А тоді почала молитись.

І прийшла їй думка: “Намалюю різними

узорами яечка і занесу Пилатові,

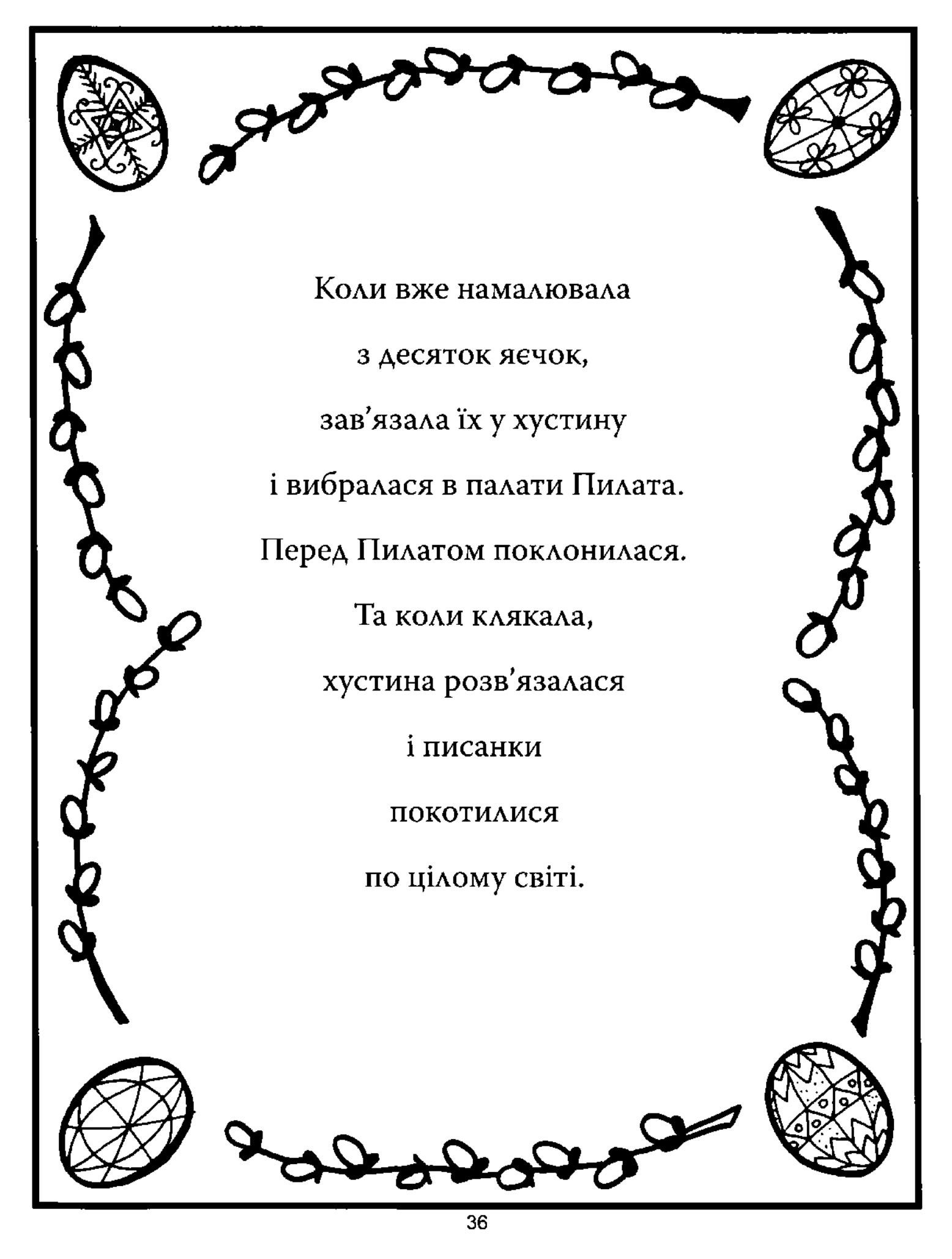
може помилує Його”... І сіла малювати.

На білих як сніг яечках виводила різні

узори і ридала. А сльози, що капали

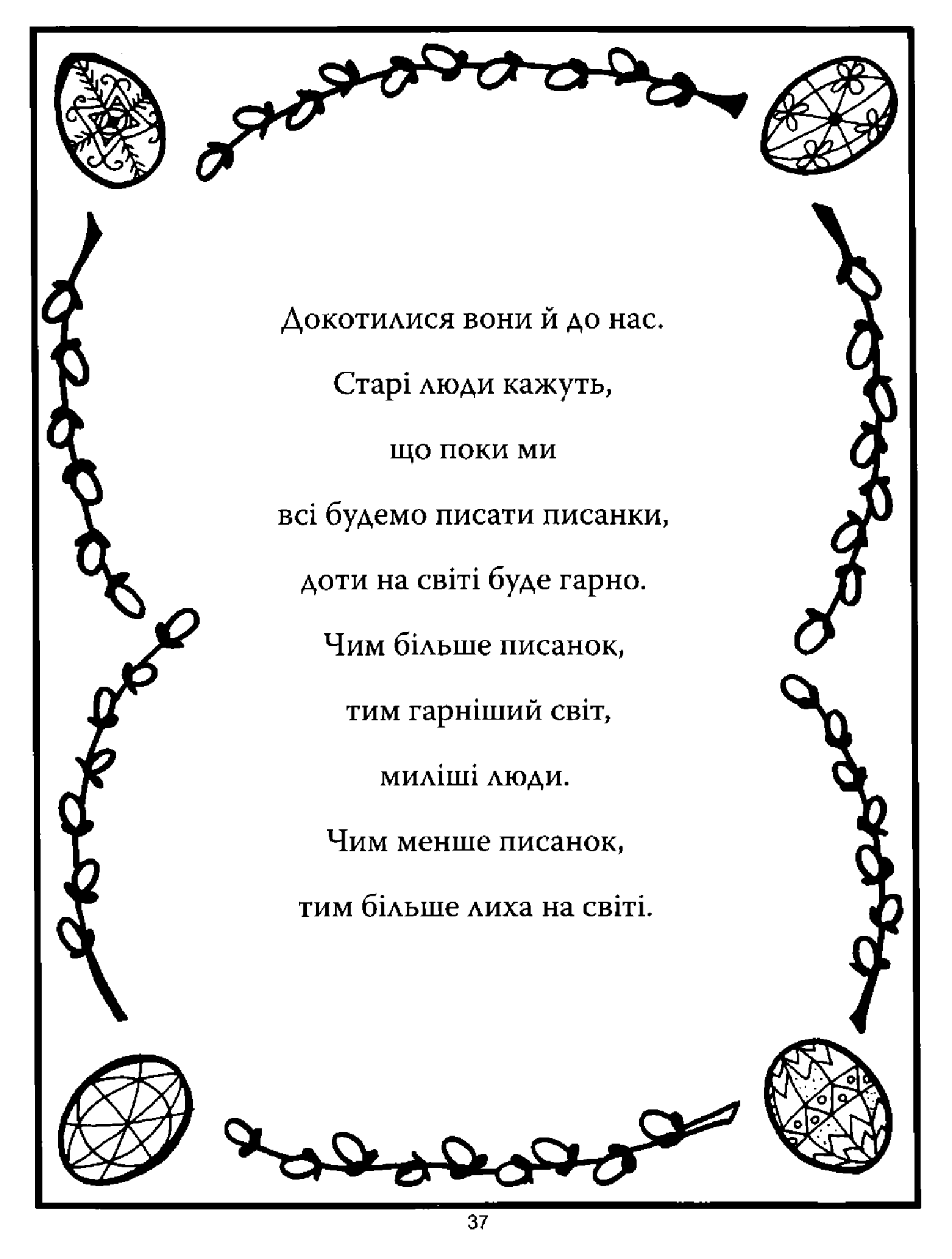
на яечко, мінялися на червоні крапельки

і вийшли прекрасні писанки.

A decorative border surrounds the text. It features four stylized eggs at the corners, each with a different geometric or floral pattern. A central vine with small, rounded leaves arches over the top and curves down the sides, framing the text.

Коли вже намалювала
з десяток яечок,
зав'язала їх у хустину
і вибралася в палати Пилата.
Перед Пилатом поклонилася.

Та коли клякала,
хустина розв'язалася
і писанки
покотилися
по цілому світі.

A decorative border surrounds the text. It consists of four stylized eggs at the corners, each with a different geometric or floral pattern. A continuous vine with small, rounded leaves arches over the top and under the bottom, and runs vertically down the left and right sides.

Докотилися вони й до нас.

Старі люди кажуть,

що поки ми

всі будемо писати писанки,

доти на світі буде гарно.

Чим більше писанок,

тим гарніший світ,

миліші люди.

Чим менше писанок,

тим більше лиха на світі.

– От вам і вся легенда про писанки, – сказав дідусь, взяв писанку Курчатка-Жовтенятка й захоплено оглядав її. – Гм... Гм... Гарно! подивився він на Курчатко-Жовтенятко. – З тебе буде неабиякий майстер-мистець!

А тоді й собі взяв писальце, біле яечко і почав писати...

А Курчатко-Жовтенятко вже бралось за нове яечко, щасливе та задоволене, що його дідусь похвалив.

До стола підійшла бабця.

– Скінчили? Добре! Отут вам кошики. Давайте по писанці до кошичка, а я додам ще решту: пасочку, ковбаску, хрін і все інше, а зверху прикрасимо барвінком. Буде на свячене, як підемо до церкви, бо ж завтра у нас велике свято –

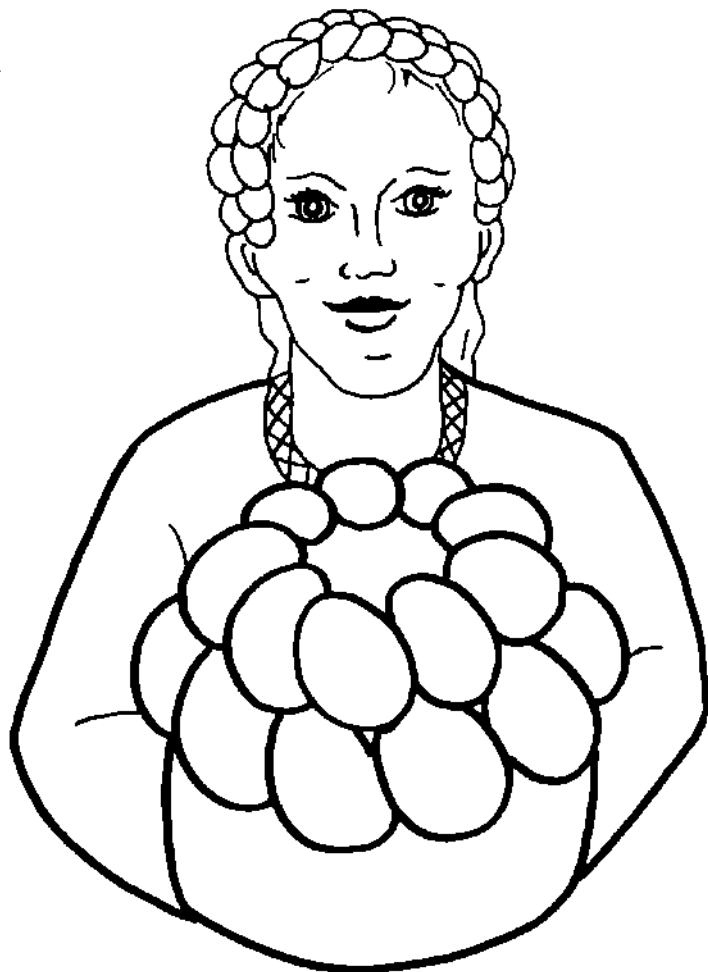
Великдень, Воскресна

Неділя. Будемо

тим свяченим

розговлятися,

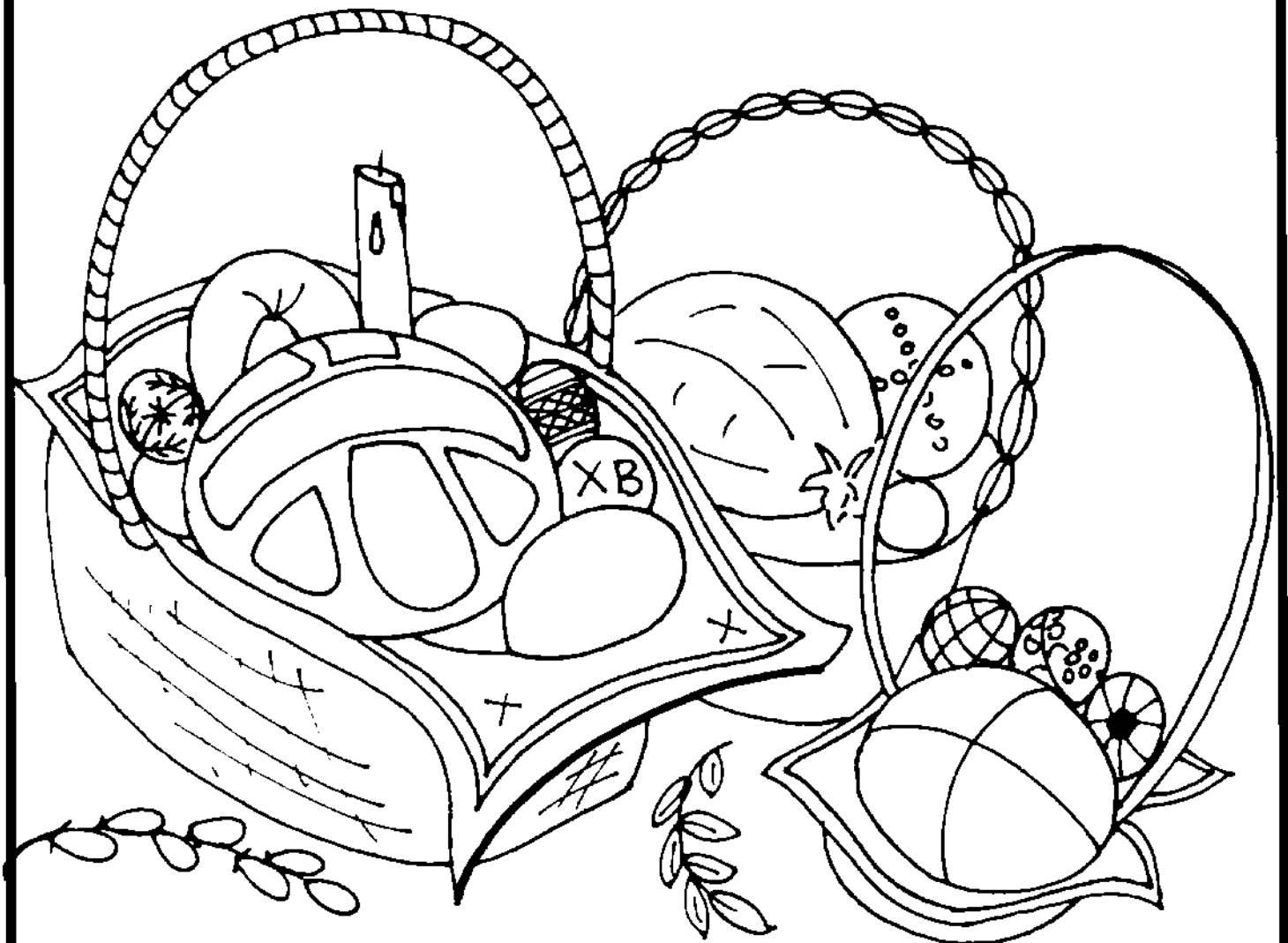
– сказала бабця.

– І я хочу кошечок, – квікнуло Курчатко-
Жовтенятко. Бабця здивовано глянула на нього.

– І як ти його понесеш?

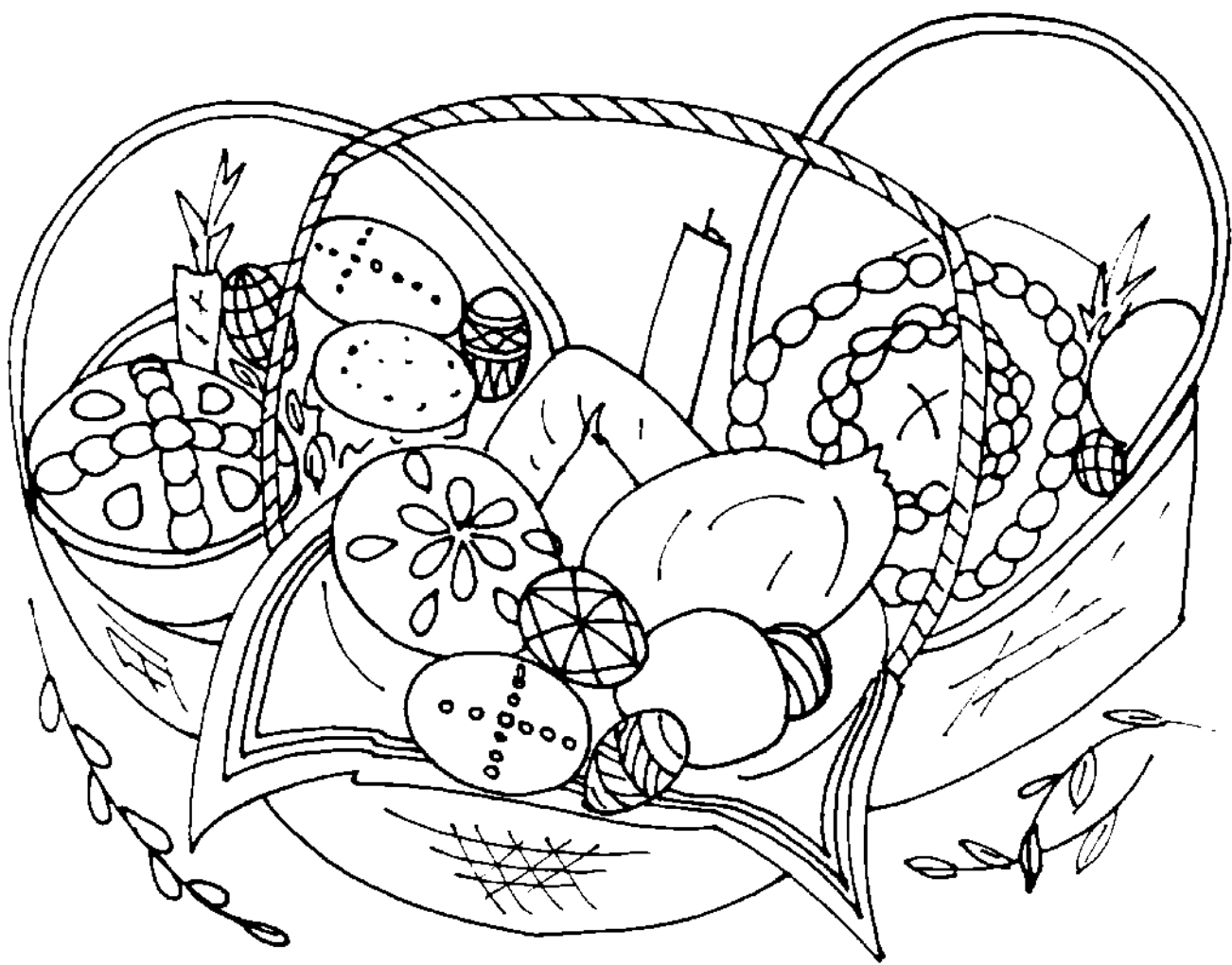
– У дзьобику. Я теж хочу кошечок, – ще
голосніше повторило Курчатко.

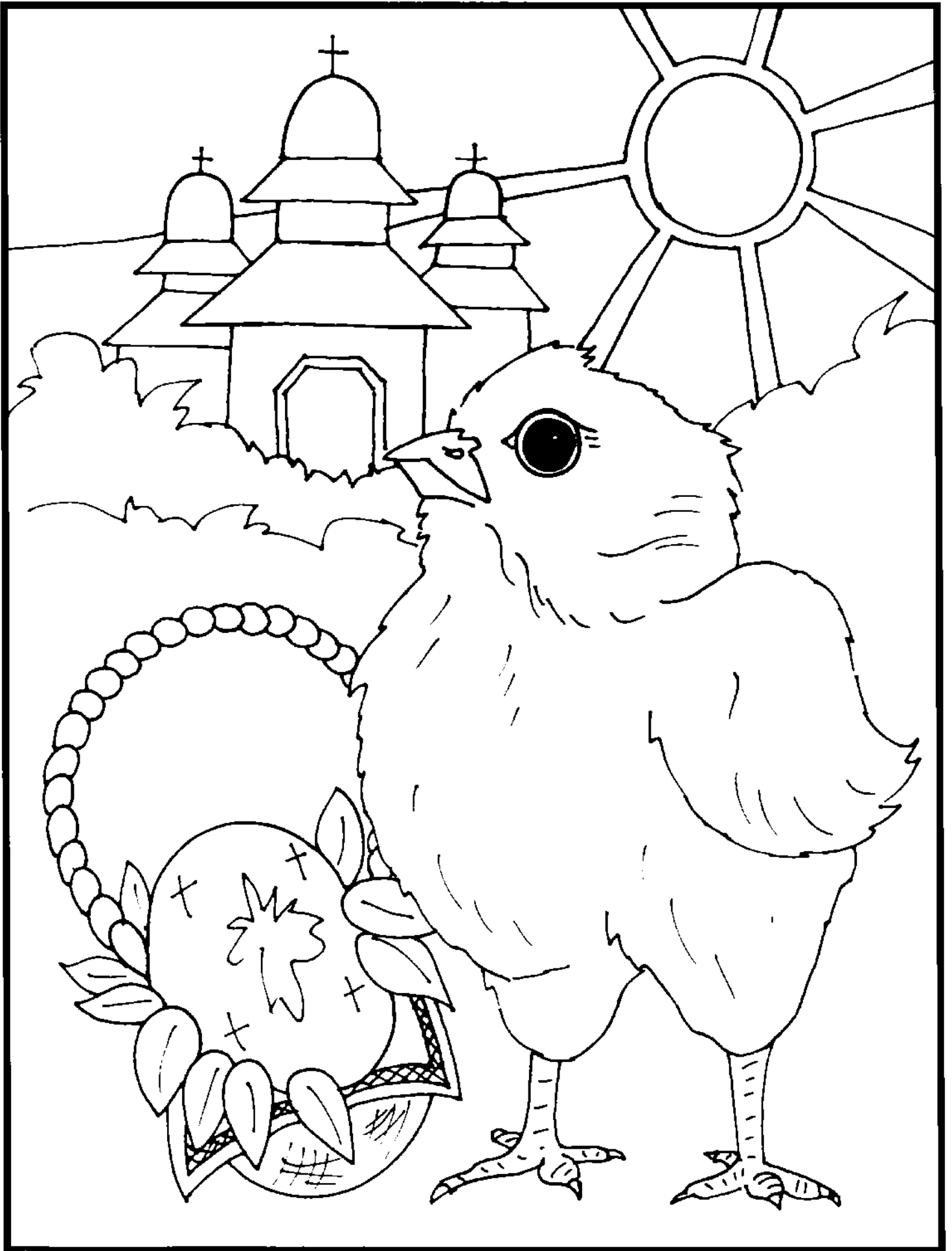

За короткий час на столі з'явилося п'ять
кошичків: один великий для цілої сім'ї, три для
Андрійка, Данилка та Катрусі, а мацьопинський для
Курчатка-Жовтенятка. У нього вмістилася тільки
одна писанка, яку воно саме намалювало.

– От кошички вже готові, підемо до церкви і
посвятимо все, – сказала бабця.

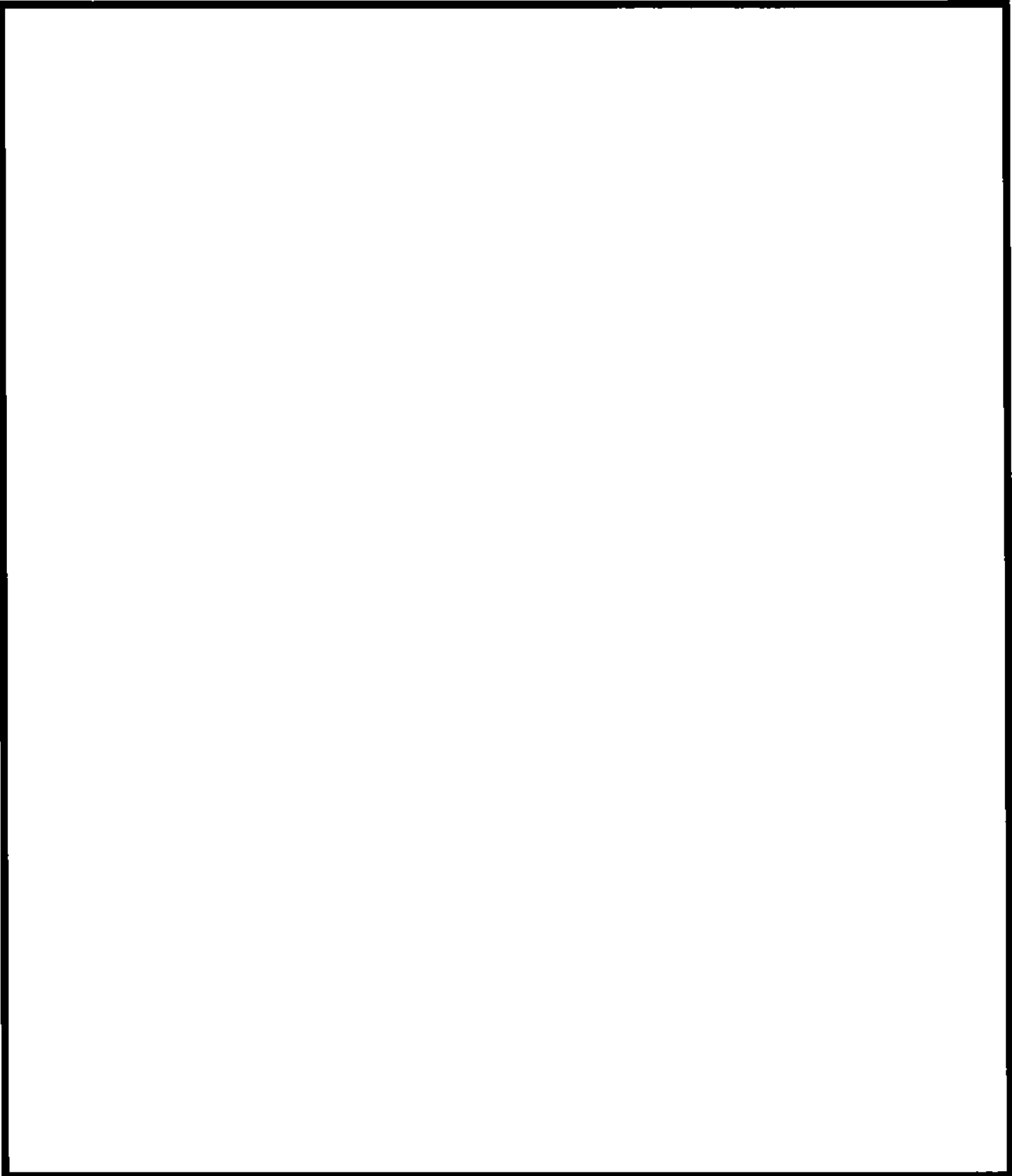
Та Курчатко-Жовтенятко здивовано головою похитало.

– До церкви? А де вона? Як вона?..– запиталося воно бабці.

– Підеш з нами, побачиш, – відповіла бабця.

А Андрійко, Данилко і Катруся радісно заплескали:

– Так, так! Ти підеш з нами! Ти ж теж писало писанки!

**А тепер ти намалюй свій Великдень
та розмалюй всі образки в книжці!**

